

• ДОЛЯ СОЛДАТА

Дмитро КОРЕЦЬКИЙ: «Війна й полон зробили мене іншим»

Наталія ПУЗИНА
Журналіст

ДОБРЕ пам'ятаю події майже двомісячної давності: у стрічці новин з'явилася інформація про те, що Україна і росія провели черговий обмін полоненими. 11 жовтня повернулися 32 військових, більшість яких вважалися зниклими безвісти.

Ця інформація швидко ширилася Кобеляками й округою, викликала радість, адже серед звільнених – кобелячанин Дмитро Корецький, доля якого лишалася невідома з 24 липня. І якщо такою була реакція навіть незнайомих земляків, то можна здогадуватися, що відчували його батьки – Валентина та Іван Корецькі, які 80 днів не знали спокою, чекали відсочки від єдиного синопка.

ПРАКТИЧНО все життя Дмитра пов'язане з Кобеляками: тут він народився, перших друзів зустрів у дитсадку, потім – у школі. По закінченні НВК №1 здобув фах у професійному аграрному ліцеї. Трудову біографію розпочав після строкової служби у Збройних силах України. Саме служба у внутрішніх військах позначилася на виборі майбутнього місця роботи: три роки працював у Кременчуці в державній службі охорони МВС України. Після кожного чергування поспішав до рідного міста – Кобеляки не відпускали. Тому й повернувся, працював у структурах приватної охорони. Останні майже чотири роки – охоронником магазину «Сезон». І ось прийшло 24 лютого 2022 року...

– Ранок розпочався, як і у всіх, – з повідомлення про повномасштабне вторгнення росії в Україну та оголошення військового стану. Не роздумуючи, пішов у військкомат, адже хто, як не я, повинен захистити від русні своїх батьків, сина, земляків!

Записався в роту охорони Збройних сил України. Разом з іншими кобелячанами впродовж двох місяців чергував на блокпостах та у військкоматі. У травні більше 30 осіб з Кобеляцької та Білицької громад були призвані на службу до Збройних сил України. Серед них був і Дмитро Корецький (позивний «Синок»).

Бойове злагодження проходили в Білій Церкві (були захищені в 72-гу окрему механізовану бригаду імені Чорних Запоріжців). Училися, як діяти в тій чи іншій ситуації, і розуміли, що незабаром ці навички їм доведеться застосовувати на практиці. Прислухалися до порад учасників АТО/ООС, які вже мали власний досвід служби в гарячих місцях. За кілька днів військових відправили на Донецький напрямок. Що там було й триває до сьогодні – пояснювати не треба: ситуація біля Бахмута згадується в усіх випусках новин.

– Їхати в місяця бойових дій не було страшно. Я розумів, що потрібно зупинити орків, аби в мирі зростав мій шестирічний син, жили батьки, бабуся, всі мої земляки.

Та, на жаль, їм довелося провести в тривозі чимало часу: 24 липня з Дмитром і його бойовими побратимами втрачено зв'язок. Версії того, що могло статися, були різні, і це завдавало нестерпного болю. Навіть стороннім, які бачили в інтернет-мережі знімок з проханням допомогти батькам знайти єдиного сина. Невідомість дуже гнітила.

– Ми місяць несли бойове чергування на Донбасі. Ситуація була дуже складна: русня постійно обстрілювала, застосовувала різні види озброєння. Ще й погода була проти нас: ішли сильні дощі. Я особливо не захоплювався спортом, тому не знав, що вмю так швидко бігати. Мабуть, коли хочеш вижити, відкривається друге дихання. Потім відбулася ротация, нас відвели в інше місце, але через три дні підняли по тривозі і знову направили в Бахмутський район. Це було 21 липня.

Відчувається, що Дмитру непросто згадувати ті події, але він продовжив розповідь:

– Три дні ми тримали оборону. Наша позиція була найбільш небезпечною до ворога, який щедро «поливав» нас з усіх видів зброї. 24 липня нас накрила важка артилерія. Коли трохи стихло, отримали інформацію по рації, що над нами літають дрони, тому необхідно залишитися в бліндажі. За кілька хвилин поряд пролунав вибух (вибухнула граната) і майже відразу – другий. Двері відкрилися, ми побачили людей у формі і почули наказ виходити з піднятими руками. Якщо не виконаємо – розстріл на місці.

Дев'ятьох військових узяли в полон бойовики ПВК «Вагнер», перевезли в Первомайськ, що на Луганщині. Утримували в підвальному приміщенні колишньої взуттєвої фабрики. Цей підвал став пристанищем для Дмитра та його побратимів на довгих 80 днів.

– Ставились до нас відносно нормально, не катували, давали 300 грамів їжі і півтора літри води на добу. Сонця не бачили, на свіже повітря за весь час виводили разів п'ять, і то не надовго. Було дуже важко морально і психологічно. Хвилювався за батьків, бабуся, якій уже за 80... Розумів, що вони не знаходять місця через невідомість, але нічим допомогти не міг. Вирішив, що треба сприйняти ситуацію такою, як є, і вірити в Бога: раз він врятував мене

✓ Дмитро Корецький.

Фото Олена РЕШЕТИЛА

24 липня, значить, я не завершив свої справи на землі. Не знаю, як з'явилася в нас Євангеліє, до того ж українською мовою, я майже повністю прочитав чотирикнижжя. По-іншому став сприймати багато речей та й сам змінився. По закінченні війни неодмінно ще раз прочитаю Євангеліє.

У полоні доля звела Дмитра Корецького з новими побратимами, яким теж випали складні випробування.

– Нас було більше 50 чоловік з різних бригад. Були такі, що пробули в полоні більше 100 днів. Єдине, що залишалося, – це молитися, щоб Бог зберіг нам життя, дав можливість повернутися до рідних домівок.

Ще більше зажеврила надія, коли на початку вересня відбувся обмін полоненими. І врешті до Корецьких полетіла достовірна відсочка: Дмитро живий, перебуває в полоні. І потяглися дні очікувань, сподівань і щирих молитв батьків за сина, сина – за батьків... І Бог почув їхні молитви.

– 10 жовтня нас зібрали разом (17 чоловік сиділи в одній камері, 15 – в іншій), зайшли невідомі люди в масках, відреконструювалися представниками ПВК «Вагнер» і повідомили, що завтра (11 жовтня) відбудеться обмін полоненими. Словами не передати, що ми відчували, які емоції нас переповнювали. Рано-вранці нас вивели на вулицю, посадили у вантажний автомобіль і повезли в невідомому напрямку. Зупинилися перед Бахмутом. Супроводжуючі наказали вставати з машини і дати йти пішки. До пункту обміну було метрів 500–600, але дорога була замінена.

На щастя, серед нас був військовий, який служив сапером. Він пішов першим, щоб ми безпечно здолали цю відстань, не наступили на розтяжку, не зачепили гранату, замасковану під кущем чи камінцем. Дорогою зустріли чотирьох у цивільному – учасників обміну. Бахмут зустрів нас розбитими будинками, але коли ми побачили українську символіку на форменому одязі тих, хто зустрічав, то серце ледве не вискочило з грудей: «Невже ми вдома, на рідній землі?» Автомобілем нас підвезли до центру міста, а звідти автобусами виварили в один із санаторіїв, де нам надали медичну та психологічну допомогу.

В автобусі всім роздали телефони. Дмитро пам'ятав номер мами, зібрався з духом, подзвонив. Коли почув її голос, не міг видавати з себе слова, а потім сказав: «Мамо, це я. Живий». Батьки готові були в ту ж хвилину летіти до сина...

Зустріч із рідними відбулася наступного дня. Шестирічний син Дмитра спочатку не впізнав тата: він був змарнілий, з бородою, худий (втратив 20 кілограмів ваги), а за кілька хвилин уже міцно його обнімав. Коли після реабілітації Дмитро прийшов додому, син ні на крок не відходить від нього. Збираючись на прогулянку, просить тата одягти військову форму, відчуває за нього особливу гордість.

Рідний дід, дороге серцю місто, зустрічі з земляками-побратимами, які теж проходять реабілітацію, повертають Дмитрові душевну рівновагу, але пережите ще не відпускає.

– Коли в дитинстві захоплювався фільмами на військову тематику, ніколи не думав, що нашому поколінню теж доведеться стати на захист рідної землі. Але з честю прийняли цей виклик. Щиро вдячний усім, хто допомагає військовим, окрема вдячність волонтерам (кожен їхній приїзд – то свято), знайомим і незнайомим, хто морально підтримував моїх батьків, хвилювався за мене. Усе буде Україна!